

τὴν λαϊκὴν γλῶσσαν εἶναι κατὰ τὸ μέγιστον μέρος τῶν αὐτοσχεδιασταί, ὅχι ὀλίγοι δὲ καὶ αὐτοδίδακτοι. Ἡ ποιητικὴ ἐκδήλωσις τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς σκέψεως πνίγεται ὑπὸ τὴν πολυλογίαν καὶ ἀτεχνίαν, ἐνῶ συγχρόνως ἐκ τῶν ἀνουςίων πολλάκις στιχογραφικῶν μακρολογιῶν ἐκφεύγουν καὶ στίχοι, οἱ ἑποιοὶ ἀναμφισβητήτως ἀνήκουν εἰς τὴν ἀληθῆ ποίησιν. Οὕτω δὲ τὰ πλείστα τῶν λυρικῶν ποιημάτων, ὡς καὶ τὰ τῶν ἄλλων ποιητικῶν εἰδῶν, εἶναι ἄξια προσοχῆς περισσότερον ὡς γλωσσικὰ μόνον μνημεῖα ἢ καὶ ὡς κείμενα ἱκανὰ νὰ παρέχουν ἰδέαν τινά τῆς ἱστορικῆς καὶ κοινωνικῆς ζωῆς τῶν Ἑλλήνων, παρὰ ὡς ἔργα τέχνης.

Ἄλλ' ἂν ἡ ποιοτικὴ ἀπόδοσις τῆς οὐχὶ καὶ τόσον περιωρισμένης εἰς ποσότητα τεχνικῆς λυρικῆς ποιήσεως δὲν εἶναι σπουδαία, ὑπάρχει ὅμως ἡ φαινομένη ὡς κυρίως λαϊκὴ ποίησις, ἡ μὴ γνωρίζουσα ὠρισμένον ποιητὴν ὡς δημιουργόν τῆς, ἡ ὅποια ἴσταται πολὺ ὑψηλότερον καὶ ἀποτελεῖ θαυμαστὸν λογοτεχνικὸν δημιούργημα. Ἡ ποίησις αὕτη εἶναι ἡ ἐκδηλωθεῖσα ὡς ἄμεσον προῖόν τῆς ψυχῆς τοῦ λαοῦ καὶ μὴ γνωρίσασα φανεράν τοῦλάχιστον τὴν μεσολάβησιν τῆς ἐπιγνώσεως τῶν πολυειδῶν τεχνικῶν κανόνων, ἡ γνωστὴ ὑπὸ τὸν γενικὸν τίτλον: δημοτικὰ τραγούδια. Ἡ λογοτεχνικὴ καὶ ποιητικὴ ἄξια τῶν τραγουδιῶν αὐτῶν εἶναι προφανῆς καὶ ἀναμφισβήτητος καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἐξετασθοῦν ὡς λογοτεχνήματα.

Τὰ Δημοτικὰ τραγούδια.

Εἰς τὴν εἰσαγωγὴν τῆς παρούσης συγγραφῆς ἑξέθεσα δι' ὀλίγων πῶς παρήχθησαν καὶ ἐνεφανίσθησαν τὰ παλαιότερα δημοτικὰ τραγούδια καὶ ποῖος ὁ κύριος χαρακτήρ αὐτῶν. Ἡ ἀρχὴ καὶ ἐξέλιξις τοῦ δημοτικοῦ τραγουδιοῦ, εἶναι θέμα, τοῦ ὁποίου ἡ ἐξέτασις δὲν δύναται νὰ γίνῃ συντόμως, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀκριβοῦς ὀρισμὸς τοῦ ἀποτελεῖ ζήτημα δυσκολώτατον. Πάντως ὅμως λέγοντες: δημοτικὸν τραγούδι πρέπει νὰ ἐννοῶμεν μόνον τὴν ποίησιν ἐκείνην, τῆς ὁποίας δημιουργὸς κύριος φαίνεται νὰ

